

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 58/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Bytového družstva so sídlom v Trnave, Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO 00 175 480, zastúpeného advokátskou kanceláriou UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., Mliekarenská 2, Bratislava, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Jozef Štefánik, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26 Co 66/2019 z 23. septembra 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Bytového družstva so sídlom v Trnave o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2021 doručená ústavná sťažnosť Bytového družstva so sídlom v Trnave,

Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO 00 175 480 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného UNITED LAWYERS, advokátskou kanceláriou, s. r. o., Mliekarenská 2, Bratislava, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Jozef Štefánik, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 Co 66/2019 z 23. septembra 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že pôvodní žalobcovia (vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome so súpisným číslom [REDACTED], [REDACTED]) sa v konaní vedenom Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 Csp 135/2016 proti obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s. (ďalej len „žalovaná“), domáhali uloženia povinnosti vydať im bezdôvodné obohatenie s príslušenstvom. Vydanie bezdôvodného obohatenia pôvodní žalobcovia odôvodňovali tým, že vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome ako spotrebitelia a žalovaná uzavreli zmluvu o termínovanom úvere [REDACTED] (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť úver v sume 1 200 000 Sk na účely zhotovenia náterov a utesnenia spár na bytovom dome horolezeckou technikou, výmeny vchodových dverí a zvončekov bytového domu. Podľa čl. 5.5 zmluvy o úvere mala banka (žalovaná) právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, pričom túto zmenu mala povinnosť písomne klientovi oznámiť. Žalovaná následne 8. júna 2011 pôvodným žalobcom adresovala oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia, ktoré bolo realizované 1. júlom 2011 na 2,5 % p. a. Podľa sťažovateľa sa žalovaná z dôvodu zvýšenia úrokovej sadzby bezdôvodne obohatila o sumu 614,29 €.

3. Okresný súd uznesením č. k. 11 Csp 135/2016-276 z 28. decembra 2018 pripustil v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zmenu subjektov na strane žalobcov tak, že z konania vystúpili pôvodní žalobcovia a na ich miesto vstúpil ako žalobca sťažovateľ.

4. Okresný súd následne rozsudkom sp. zn. 11 Csp 135/2016 z 19. februára 2019 (ďalej len „rozsudok z 19. februára 2019“) žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom akceptoval námietku premlčania vznesenú žalovanou s poukazom na § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. Krajský súd na odvolanie rozsudok okresného súdu z 19. februára 2019 napadnutým rozsudkom potvrdil ako vecne správny. Podľa sťažovateľa je napadnutý rozsudok krajského súdu arbitrárny, nedôvodný a argumentačne neudržateľný a zároveň aj formalistický a nepreskúmateľný pre nedostatok presvedčivých dôvodov. Napadnutý rozsudok krajského súdu podľa sťažovateľa vykazuje znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti, popiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a neobsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie prípadu.

6. V konkrétnostiach sťažovateľ namieta nesprávnosť interpretácie § 107 Občianskeho zákonníka, posúdenia postavenia spotrebiteľov, ako aj výkladu Občianskeho zákonníka a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ako aj opomenutie aplikácie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 305 a § 306 CSP.

7. Okrem uvedeného sťažovateľ argumentuje, že krajský súd sa veľmi stroho vysporiadal s posúdením rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi. V tejto súvislosti dôvodí, že pri aplikácii rozporu s dobrými mravmi je potrebné sa zaoberať jednotlivými skutkovými okolnosťami individuálneho prípadu, na základe ktorých je možné konštatovať, či konanie žalovanej pri aplikácii námietky premlčania bolo alebo nebolo v súlade s dobrými mravmi. Vo veci konajúce všeobecné súdy podľa sťažovateľa neposudzovali dobromyseľnosť žalovanej pri aplikácii a vznesení námietky premlčania, ale zaoberali sa iba zákonnou možnosťou vznesenia danej námietky. Všeobecné súdy sa teda nezaoberali zákonnou nemožnosťou, resp. obmedzením vznesenia námietky upravenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Podľa sťažovateľa sa všeobecný súd mal zaoberať otázkou, z akého dôvodu žalovaná vzniesla námietku premlčania, ktorá podľa jeho názoru je v rozpore s čl. 5 CSP, a zároveň skúmať, či ju žalovaná nevzniesla len s cieľom poškodiť druhú stranu právneho vzťahu.

9. Sťažovateľ ďalej dôvodí, že žalovaná nielenže svojím úmyselným konaním porušila ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské právo, ale celkom zjavne aj ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže dlžníci – vlastníci bytov a nebytových priestorov – spotrebiteľia platili úroky v dohodnutej sume, avšak žalovaná – banka si po čase svojvoľne na základe vlastného uváženia určila iné úrokové rozpätie, ktoré bolo fixne dohodnuté už pri podpise zmluvy o úvere, pričom zo samotného znenia čl. 5.5 predmetnej zmluvy nebolo jasné, či je možné meniť len úrokovú sadzbu alebo aj úrokové rozpätie. Podľa sťažovateľa nemožno dospieť k inému významu zmluvného dojednania čl. 5.5 zmluvy o úvere ako k takému, že úrokové rozpätie nebolo možné meniť.

10. S odkazom na čl. 5 CSP (Zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným priet'ahom v konaní.) sťažovateľ prezentuje názor, podľa ktorého je jednoznačné, že právna argumentácia žalovanej je absurdná, takže slúži k zneužitiu procesnoprávných inštitútov na bezúspešné bránenie práva.

11. Sťažovateľ zdôrazňuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu nemá k dispozícii iný účinný procesný prostriedok nápravy, keďže proti citovanému rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie v súlade s § 422 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu, že napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy.

12. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1

dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

V súlade s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

Podľa § 132 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (odsek 2). Ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa (odsek 3).

15. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

V zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 1) povinnosť chrániť v konaní a pri rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07). Ak teda právny poriadok poskytuje sťažovateľovi iné právne prostriedky ochrany práv garantovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, a to aj v podobe možnosti uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní pred všeobecným súdom, nemôže sa pred ich vyčerpaním domáhať úspešne ochrany práv v konaní pred ústavným súdom. Konanie

pred ústavným súdom predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 5/2013).

18. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade jej nesplnenia platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná. Výnimkou z tohto pravidla je situácia, keď sťažovateľ preukáže, že právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôkazné bremeno pri preukazovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa je na sťažovateľovi.

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý sťažovateľ považuje za arbitrárny, nedôvodný a argumentačne neudržateľný a zároveň aj formalistický a nepreskúmateľný pre nedostatok presvedčivých dôvodov (k tomu pozri predovšetkým argumentáciu obsiahnutú v bode 5 tohto uznesenia).

20. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu ústavnej sťažnosti, je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľovi právny poriadok priznáva. V civilnom sporovom konaní je to aj podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 419 a nasl. CSP, a to

za situácie, že tento opravný prostriedok je účinný na ochranu sťažovateľom označených práv (I. ÚS 47/2020, III. ÚS 35/2019, I. ÚS 69/2019, III. ÚS 19/2019, I. ÚS 146/2018).

21. Vzhľadom na § 421 ods. 1 v spojení s § 422 ods. 1 písm. a) CSP treba prisvedčiť sťažovateľovi (k tomu pozri bod 11 tohto uznesenia), že v danom prípade dovolanie, prípustnosť ktorého by sa opierala o § 421 ods. 1 CSP (teda dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom), neprichádza do úvahy, a to pre nesplnenie podmienky majetkového cenzu, keďže suma požadovaného plnenia je podlimitná v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP. Inými slovami, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom nie je v danom prípade dovolanie proti rozsudku krajského súdu prípustné.

22. Opačná je však situácia v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, ktorou brojí proti arbitrárnemu odôvodneniu obsiahnutému v napadnutom rozsudku krajského súdu. V prípade ústavnej sťažnosti tvoriacej predmet konania ústavný súd po dôslednom posúdení jej odôvodnenia konštatuje, že argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k tvrdenému neoprávnenému zásahu do práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na namietaných nedostatkoch v procesnom postupe krajského súdu, ktoré vyústili do svojvoľného (arbitrárneho), resp. nedostatočne odôvodneného rozhodnutia.

23. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je pritom rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení [k tomu pozri aj bod 9.1 uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 236/2016 z 19. januára 2017 publikovaného pod R 19/2017].

24. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017).

25. Ústavný súd si uvedomuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 CSP, § 422 CSP a pod.). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

26. S prihliadnutím na skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľa, ktorou v zásade namieta nedostatočnosť odôvodnenia meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu, a s prihliadnutím na skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie je obsahovou súčasťou práva na spravodlivý proces, ústavný súd konštatuje, že jeho právomoci v konkrétnych okolnostiach veci predchádza právomoc najvyššieho súdu sa predmetnou argumentáciou

sťažovateľa (resp. jeho tvrdením o vade zmätočnosti) zaoberať a jej opodstatnenosť preskúmať.

27. Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej ústavnej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania podľa jej obsahu a dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu do času rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti dovolanie nepodal. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď nevyužil právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon účinne poskytoval, t. j. nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol a mal, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 728/2016).

28. Sťažovateľ tiež ani netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie v konkrétnych okolnostiach veci nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

29. Keďže v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľ, ktorý na podklade svojej už citovanej argumentácie tvrdil, že v dôsledku v jeho veci konajúceho odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mal k dispozícii účinný právny prostriedok, a to dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, je daná právomoc najvyššieho súdu sa skutkovou a právnou argumentáciou zaoberať v dovolacom konaní (obdobne I. ÚS 346/2019 a IV. ÚS 154/2020).

30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2021

Libor DUĽA
predseda senátu